

Op het eiland Vulcano voor de kust van Italië geven Annemarie en Luciano lessen in liefde voor het leven. Of ze het bewust doen? Vast niet. Maar op dat stukje land in zee, waar de aarde gloeit onder de oppervlakte, ontdekt gezondNU-redacteur Sonja van den Heuvel een belangrijke levensles.

VUUR ONDER JE VOETEN ...
JE HART VOL

beleven
REIZEN

TEKST & FOTOGRAFIE SONJA VAN DEN HEUVEL

WARMTE

Hitte, warmte, vuur. Dertig jaar geleden ontmoet de Nederlandse Annemarie de Siciliaanse Luciano. Ze trouwen en krijgen samen een dochter. Gedurende hun huwelijk komen ze regelmatig op Vulcano. Een eiland waar slechts zeshonderd inwoners leven op een dun laagje rotsen dat hen scheidt van de kolkende massa die zich in de aarde bevindt. Waar een rokende vulkaan altijd binnen je gezichtsveld aanwezig is en waar ze baden in een borrelende modderpoel. Annemarie raakt in de ban van dit eiland en de kracht van de fango, het zwavelmodderbad dat verwarmd wordt door vulkanische activiteit en vol zit met mineralen die een heilzame werking hebben op de huid, spieren en gewrichten.

ZINGENDE KOK

Zoals de modder al eeuwenlang borrelt in deze poel, borrelde het idee mensen kennis te laten maken met dit natuurwonder jarenlang in haar hoofd. Tot ze tien jaar geleden kans zag om samen met Luciano haar droom te verwezenlijken. Hun gloeiende liefde voor elkaar in combinatie met een warm gevoel voor hun gasten, bleek een gouden greep. Annemarie leidt alles in Capo Milazzo in goede banen, is gastvrouw en geeft schoonheidsbehandelingen en bewegingslessen. Luciano, die eigenlijk muzikant is, kookt de sterren van de hemel en vermaakt op goede avonden de gasten met zijn gitaar en melancholische liederen.

Naar hen ben ik onderweg als ik na tweeënhalf uur vliegen de boot pak om van Sicilië naar Vulcano te varen. Twintig minuten later kijk ik vanaf het dek uit over het eiland: groene bergen en een rokende vulkaan springen in het oog. Al bij de eerste stap op het eiland, bekruipt me het gevoel dat dit weleens heel bijzonder kan gaan worden. En dat gevoel houdt tijdens mijn hele verblijf aan. Af en toe moet ik mezelf knijpen om me te realiseren dat het allemaal echt is.

PASTA EL NONNA

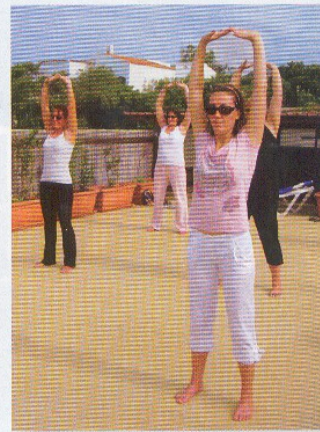
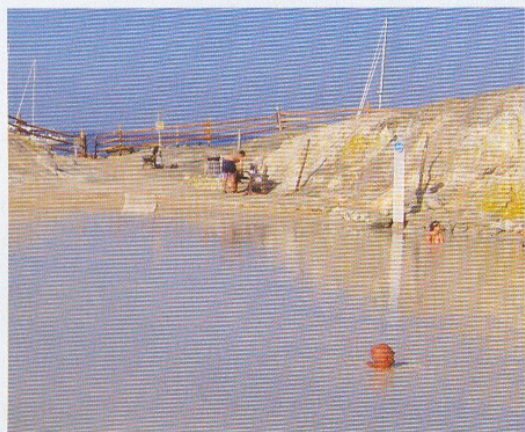
Als ik arriveer bij Capo Milazzo wacht me een warm welkom. Annemarie en Luciano begroeten me alsof ik een oude bekende ben. Ik krijg een kamer toegewezen met een eigen terras en zitje. In de koelkast liggen fruit en yoghurt voor het grijpen.

Even later schuif ik bij de andere zeven kuurgasten aan voor de lunch. We zitten aan een lange tafel met op de achtergrond de zee. Vol vuur vertelt Luciano dat de producten waarmee hij kookt afkomstig zijn van de Salamita, de coöperatie van biologische landbouw op Sicilië. Luciano verwerkt ze in zijn rasechte Siciliaanse gerechten. Met passie schept hij de borden vol met Pasta el Nonna ('pasta van mijn grootmoeder'), calamari met partjes citroen, salades met verse kruiden. Knapperig brood en karaffen wijn staan op tafel. Pas als iedereen met smaak zit te eten, schept hij zelf zijn bord vol. Ondertussen houdt Annemarie iedereen scherp in de gaten, zonder opdringerig te zijn. Ongedwongen, vanzelfsprekend. Tijdens de schoonheidsbehandelingen die ze me later geeft, bemerk ik diezelfde zorgzaamheid. Ze waakt over me tijdens de hele behandeling. "Lig je wel comfortabel? Voelt dit goed aan?" Doordat ik 's nachts hiernaar toe ben gereisd, doeziel ik al snel weg tijdens de heerlijke massage die ze me geeft. Een uur na de behandeling word ik wakker. "Je lag er zo heerlijk bij dat ik je lekker heb laten slapen."

EEN WARM DEKEN

Een uur later lig ik middenin de fango. Mijn voeten zakken weg in een dikke laag. De modder voelt warm en zwaar. Het omsluit mijn lichaam als een warme deken. De andere kuurgasten dobberen om me heen. Af en toe slaakt een van ons een gillette als er een hete luchtbel uit de aarde ontsnapt. Om de beurt smeren we elkaar in met modder, waardoor je huid gescrubd wordt en de werkzame mineralen uit de modder beter kunnen doordringen. Als we er allemaal

"Af en toe moet ik mezelf knijpen om me te realiseren"

uitzien als modderfiguren, gaan we op de rotsen zitten die om de fango liggen. Uit de kieren ontsnapt stoom, wat het effect geeft van een stoombad. Na een kwartiertje intrekken, spoelen we de modder van ons af en nemen we een duik in zee. Het koele zeewater is eerst even schrikken, tot ik de warme luchtballen heb gevonden die uit de zeebodem opstijgen. Waanzinnig! Een natuurlijke whirlpool in zee.

'QUE SERA, SERA'

"Mensen laten genieten van wat de natuur ons geeft", zei Annemarie toen ze me probeerde uit te leggen wat zij en Luciano met Capo Milazzo voor ogen hebben. Nu snap ik wat ze bedoelt.

Hier op Vulcano is het allemaal vanzelfsprekend. Een warm modderbad zo perfect afgestemd op de menselijke behoefte. Het bruisende bubbelbad in zee. De stoomgaten tussen de rotsen die een stoombad vormen. De sinaasappel- en olijfbomgaarden. De verse kruiden. Vulcano lijkt gemaakt om te geven.

Die vanzelfsprekendheid voel ik ook bij Annemarie en Luciano. Het is alsof we elkaar al heel lang kennen. Het gemak waarmee ze je het naar de zin maken, omringen met warmte waardoor je je meteen welkom voelt. Het zit in de kleine dingen. Het bosje bloemen op je kamer. De complimentjes die Annemarie me terloops geeft. Luciano die geniet als je van zijn eten geniet. Samen stralen ze rust en warmte uit. Iedereen mag hier zijn zoals hij is.

Op de terugweg in de bus die ons dwars door Sicilië naar het vliegveld brengt, ontstaat een schoolreisjessfeer. Samen met de andere kuurgasten, zing ik; 'Que sera, sera. Whatever will be, will be. The future's not ours to see. Que sera, sera.' En zo voel ik me ook. Ik heb zin in de toekomst. Vulcano en Annemarie en Luciano hebben me overtuigd; zolang je je leven leeft met vuur, die dingen doet die je hart je ingeeft en je de mensen om je heen benadert met warmte, komt het allemaal goed.

dat het allemaal echt is"

